

Jednou o půlnoci, maje horečku a rozjímaje
nad divnými svazky vědy prastaré a záslužné
když jsem klímal v polospaní, ozvalo se znenadání
velmi jemné zaťukání na dveře a pak už ne.
Je to návštěva, či zdání, bylo to tak nezvučné
jednou jen a pak už ne.

Ach, již při vzpomínce blednu! Myslím, že to bylo v lednu,
každý uhlík vrhal stín jen přede mne a dál už ne.
Toužil jsem po kuropění; marně hledaje v svém čtení
ulehčení od hoře nad Lenorou již poslušné
světice zvou Lenora nad jménem dívky nadvzdušné,
jež byla mou a teď už ne.

Smutný šelest záclon vlaje z hedvábí a ohýbá je
s hrůzou již jsem do té doby neznal ani přibližně;
abych skryl své polekání, říkal jsem si bez ustání:
Je to host, jenž znenadání zaklepal tak neslyšně
pozdní host, jenž znenadání zaklepal tak neslyšně
jednou jen a pak již ne.

Tu má duše vzmužila se; řek jsem bez rozpaků v hlase:
Prosím, pane, nebo paní, odpustte mi velmožně;
avšak byl jsem v polospaní, když jste přišel znenadání,
přeslechl jsem zaklepání je to skoro nemožné,
že jste klepal vy a poté otevřel jsem úslužně
venku tma a víc už ne.

Hledě dlouho do tmy z prahu, stoje v pochybách a v strachu,
dlouho snil jsem, jak si nikdo netroufá snít mimo mne;
ale ticho bez rušení, ani slůvka na znamení,
jenom plaché oslovení Lenoro! zní zimničně,
to já šeptám Lenoro! a ozvěna dí zimničně
jenom to a víc již ne.

Vrátil jsem se do pokje, velmi divě se a boje,
když jsem zaslech trochu silněj nový šramot poblíž mne.
Jistě cos za chumelice padlo mi na okenice;
podívám se ze světnice, co jsi zač, kdo budíš mne
ztlumím na okamžik srdce, najdu tě, kdo budíš mne;
vítr a nic jiného už ne.

Vyrazil jsem okenici, když tu s velkou motanicí
vstoupil starodávný havran z dob, jež jsou tak záslužné;
bez poklby, bez váhání, vznešeně jak pán či paní
usadil se znenadání v póze velmi výhružné
na poprsé Pallady a v póze velmi výhružné
si sedl jen a víc už ne.

Pták v svém ebenovém zjevu ponoukal mne do úsměvu
vážným, přísným chováním, jež bylo velmi vybrané
Ač ti lysá chochol v chůzi, jistě nejsi havran hrůzy,
jenž se z podsvětího šera v bludné pouti namane
řekni mi své pravé jméno, plutonovský havrane!
Havran děl: Už víckrát ne.

Žas jsem nad nevhledem ptáka, jenž tak bez okolků kráká

bezobsažnou odpověď, jež prozrazuje bezradné;
velmi dobře vím, že není skoro ani k uvěření
pták či zvíře, jež si lení v póze velmi záhadné
na poprsé nade dveřmi v póze velmi záhadné
a říká si: Už víckrát ne.

Potom, sedě na mramoru, ustal havran v rozhovoru
jako duše, v jedno slovo samotářsky zabrané
až jsem si řek v duchu, takže nedošlo mu to až k sluchu:
Věřím pevně na předtuchu, osud často okrad mne
jak mé naděje, i on se k ránu odtud vykradne.
Však havran dí: Už víckrát ne.

Zaražen, an na mne hledí s přiléhavou odpovědí,
říkám si: Toť bezpochyby pochyť velmi obratně
od pána, ježž osud vedl neštěstím a navždy svedl,
takže nic už nedovedl zpívat než ty bezradné
pohřební a smutné písně, refrény, tak bezradné,
jako je: už víckrát ne!

Když však havran bez ustání ponoukal mne k usmívání,
přistrčil jsem křeslo, mysle, že mne něco napadne,
když se vhroutím do sametu ve vzpomínkách na tu větu,
přemýšleje, co as je tu, nad čím řek své bezradné,
nad čím příšerný ten pták zde říká svoje bezradné
už víckrát ne.

Tak jsem seděl nad dohady, mlčky, marně, bez nálady
pod ptákem, jenž v hloubi prsou nepřestával bodat mne,
kles jsem s zamyšlenou tváří do podušky na polštáři,
na niž padá lampa, v záři matné, mdlé a malátné,
ale do niž nevboří své ruce, mdlé a malátné,
ona víckrát, víckrát ne.

Zdálo se, že u stínítka houstne světlo od kadidla,
že se bezpochyby anděl v zvoncích z nebe propadne.
Chudáku, tvůj Bůh ti v zpěvu posílá sem pro úlevu
balzám na tvou starou něhu, po němž navždy vychladne,
po němž láska k Lenoře v tvé mysli navždy zapadne
Však havran děl: Už víckrát ne.

Proroku, dí, mene tekel, ať jsi pták a nebo z pekel,
synu podsvětí, a přece proroku, pojď hádat mně
statečně, byť opuštěný, žiji zaklet v této zemi,
dům mám hrůzou obklíčený, zda tvá věštba uhádne,
zdali najdu balzám v smrti, zda tvá věštba uhádne
Havran dí: Už víckrát ne.

Proroku, dí, mene tekel, ať jsi pták a nebo z pekel,
při nebi, jež nad námi je, při Bohu, jenž leká mne,
rci té duši, jež žal tají, zdali aspoň jednou v ráji
tu, již svatí nazývají Lenora, kdy přivine,
jasnou dívku Lenoru kdy v náručí své přivine
Havran dí: Už víckrát ne.

Tos řek jistě na znamení, že se chystáš k rozloučení,
táhni zpátky do bouře a do podsvětí, satane!
Nenech mi tu, starý lháři, ani pírká na polštáři,
neruš pokoj mého stáří, opust' sochu, havrane!
Vyndež zobák z mého srdce, opust' sochu, havrane!
Havran dí: Už víckrát ne.

Pak se klidně ulebedí, stále sedí, stále sedí

jako ďábel na bělostných ňadrech Pallas Athéné;
oči v snění přihmouřeny na pozadí bílé stěny,
lampa vrhá beze změny jeho stín, jímž uhrane
a má duše z toho stínu, jímž mne navždy uhrane,
nevzchopí se víckrát ne.